NOAPTEA ÎN ORAȘ

DĂNUȚ UNGUREANU

Nu lipsise decât un minut, cât să lingă o prăpădită de îngheţată şi să-şi facă freza în cromul Hondelor cu torace de viespe, priponite peste drum de Clubul 303. Veniseră, cu un răget de groază, încălecate de mutanţi de deşert pe care pelerinele de piele îi făceau să pară traşi în ciocolată. Praful de două degete, mersul crăcănat, privirea fixă arătau că lăsaseră drum lung în spate. Când dăduse buzna în holospace, Lenny îi văzuse de aproape. Urla carnea pe ei după o baie fierbinte, rachiu prost şi aveau nevoie de imagini cu multă verdeaţă, care să măture din creierele lor mici de şopârle specializate doar în pilotarea Hondei, obsesia deşertului. Urmărind holo tot mai deocheate, cădeau ca popicele. Lui Lenny nu-i era frică de ei. În spatele lui îşi făcea de lucru Commicul, un obiect humanoid, cu o perie de wolfram pe obraz, bicepşi din latexul de cea mai bună calitate. Commicul abia aştepta să crâcnească vreunul, ca să le mai producă o mutaţie, cu mijloace mecanice de astă dată.

În vremea asta, Tati Daniels, la patru ace, le dădea agenţilor lecţii de biliard, mişcându-se cu vioiciune în mijlocul unui norişor de parfum scump. Agenţii îl urmăreau atenţi, păzindu-i viaţa. Clubul 104 fusese închiriat pentru o zi şi o noapte. Tati Daniels se aplecă peste postavul verde, balansă tacul şi lovi uşor ultima bilă. Bila se rostogoli încet, de parcă cineva ar fi mişcat-o respirând spre ea.

Răsună o explozie înfricoşătoare. Tati Daniels, masa de biliard, şase agenţi aterizară în stradă, sub o ploaie de cioburi. Blindajele prăvăliilor se blocară, capturându-şi clienţii. După cinci secunde căzu pe asfaltul jilav şi bila portocalie cu numărul opt.

„Nu apropie! Nu plânge! Adăpost!”, izbucni sub ţeasta lui Lenny glasul piţigăiat al friendului. Un friend ieftin, pentru copii între şase şi doisprezece ani, cumpărat de Tati Daniels. Lenny îi dădu ascultare, fugind, cu picioarele moi, să se adăpostească lângă perete. Commicul îl urmă împleticindu-se. Explozia îi smulsese jumătatea stângă a toracelui. Dacă ar fi rămas din el doar o bucată dintr-un deget, bucata aceea ar fi fugit după Lenny. Avea lucrul ăsta gravat pe fiecare moleculă.

Apoi, Lenny vru să se întoarcă la ce mai rămăsese din Tati Daniels, amăgit de vântul care răsfira pletele cadavrului. Spre binele lui, friendul îl paraliză înainte de a face primul pas.

* * *

Înăuntru era întuneric şi cald. Era bine. Întinzând mâinile, descoperi pereţii unui fagure ermetic, sigur pentru o vreme. KOSADA BUILDINGS presărase mii în zona marilor gări.

„Trezeşte! Gândeşte!”, vorbi friendul. Lenny tresări. Un orificiu minuscul, prin care se scurgea lumina galbenă. Se aplecă să observe. Dincolo de oblon, Commicul amorţise în genunchi, terminat din pricina pierderii de lichid. Lenny izbucni în suspine.

„Tati Daniels mort! Ei caută!”, îi explică friendul cu sărăcia lui de vocabular. „Plângi! Bine pentru toxine”.

Băiatul îi urmă sfatul. Îşi lipi din nou ochiul de orificiul din oblon. Commicul se refăcea rapid. Între marginile toracelui demolat nu mai erau decât câţiva centimetri.

— Cine l-a ucis pe Tati Daniels? întrebă băiatul.

Îşi şterse lacrimile. În fagure putea rămâne douăzeci şi patru de ore. Avea apă, hrană şi aer.

„Tati Daniels mafiot incomod. Mulţi duşmani”, spuse friendul. „Fabricanţi de arme, vânători, mutanţi”.

— Tati Daniels era bine păzit. Numai cineva apropiat a putut să-i vină de hac.

„Eu implant mic, Lenny. Analizez date din doar trei categorii. Pare funcţionar de la RED HOLLIDAY. Conştiincios”.

— Cât mai putem sta în fagure?

„Douăzeci de ore înainte de control. O oră rezervă aer. Trei minute fără oxigen”.

— Şi Commicul? făcu Lenny.

„Comim nu bun. Apără bine, dar atrage atenţia. Commic semnalizează unde suntem”.

Lenny gândi câteva secunde. Tati Daniels nu-l avertizase că într-o bună zi ar putea, pur şi simplu, să-l părăsească.

— Bine, zise. Acum vreau să dorm o oră, foarte adânc. Poţi să-mi aranjezi asta, nu? Apoi îl refacem pe Tati Daniels.

„Nu cred idee bună”, se încăpăţâna să repete friendul. „Lasă Poliţia. Lasă asociaţii”.

— Ancheta o să dureze ani. Sticleţii nu-l iubeau pe Tati Daniels. Or să înmormânteze toată afacerea.

* * *

Peste marginea aurită a evantaiului de cărţi, Yeke văzu că toţi aşteptau să zică ceva.

— Ce-i ăsta, şah? cântă Maurizzio. Dacă nu te duce mintea, lasă-ne dracu-n pace!

Yeke îşi blocă muşchii feţei cu un impuls scurt care scurtcircuită blocul gestic superior. Cele trei dame de carton îi făcură cu ochiul şi-şi scuturară ţâţele.

— Zi-i, îl invită Maurizzio, împingând în acelaşi timp tăblia mesei, ca şi cum ar fi vrut să se aşeze mai bine. În felul ăsta, Yeke constată că nu mai poate ajunge la tocul pistolului.

— Cip, spuse.

Maurizzio transpiră brusc şi abundent. Ceilalţi doi jucători ieşiră din joc. Mai bună o gaură-n buzunar decât una-n frunte.

— Pas, zise Maurizzio.

Era negru ca noaptea şi chior de ochiul stâng. Din nas îi ţâşneau arteziene de peri ţepoşi.

— Trei miare, vorbi Yeke, umblând puţin la frecvenţe. Vocea păru sugrumată, ca atunci când încerci una gogonată rău.

Maurizzio râgâi satisfăcut, comiţând prima greşeală: nu-şi mai desfăcu nasturele strategic al hainei.

— O limonadă pentru puştiul ăsta! Văz că l-a luat cu mofturi.

Cunoscătorii părăsiră zona în mare viteză, simţind ploaia. Rămase numai Maurizzio, care era prea prost. Şi vorba aceea: prostul dacă nu-i fudul, parcă nu e prost destul!

— Trei bărboşi!

Râse, etalând cei trei popi. Yeke îşi muşcă buzele de sanchi.

— Trei dame...

Pentru Maurizzio şoapta lui Yeke era miere şi lapte. Întinse mâinile greblă, după pot. Acesta fu momentul în care Yeke îndepărtă marginea mesei de el, revenind în avantaj.

— ... şi doi aşi, continuă.

Ai fi putut auzi un ţânţar strănutând. Surâsul lui Maurizzio se solidifică, fisurându-se. Pe măsură ce gluma lui Yeke îi otrăvea o circumvoluţiune după alta, degetele negre deschiseră nasturele cu greutate şi se proptiră în tăblia mesei pentru a-şi face loc.

Yeke scoase Magnumul, se aplecă liniştit şi îl împuşcă pe Maurizzio în frunte, de la zece centimetri. Ca prin minune, nici un strop nu-i pătă cămaşa. Era singura curată pe care o mai avea.

— „Yeke, vorbi impresarul său, intrând pe frecvenţa friendului, maturizează-te, lasă fleacurile. Ai un contract de trei miare. Lenny, mezinul lui Daniels. Până la prânz”.

— Aiurea, comentă îngrijorat Yeke. Sub patru nu lucrez. Ăştia mici sunt periculoşi, încap în orice văgăună şi până-i scoţi de-acolo îmbătrâneşti un an.

* * *

Mergea grăbit pe marginea întunecoasă a străzii, fiindcă dacă silueta mică s-ar fi proiectat pe vitrina continuă, ar fi fost o ţintă perfectă. Un băieţel de zece ani, cu mâinile vârâte până la coate în buzunarele scurtei, speriat că sutele de etaje se vor dărâma şi se vor rearanja deasupra lui.

„Asociaţi? Lasă asociaţii să se ocupe de Tati Daniels.”

Nu mai avusese destul credit pe cartela lui Tati Daniels, pentru încă două ore în fagure. Îl dăduse pe îngheţată. Trebuia să reziste pe stradă până se deschideau terminalele.

— Tati Daniels îi futea pe asociaţi, spuse Lenny, vorbind ca un bărbat. Nu-mi spune mie că vreun asociat ar vrea să se ocupe de mine.

Friendul tăcu depăşit. Era un produs ieftin, nu un filosof.

Oraşul dormita încă. Ningea liniştit cu funingine. În lumea acoperişurilor, la etajul şase sute, ori şase sute cincizeci, uraganele smulgeau grinzi metalice. Clasa de mijloc nu le putuse coloniza pe toate. Se oprise gâfâind la nivelul cinci sute.

Lenny se opri brusc. Opt găligani se încălzeau în jurul unui butoi de tablă. Focul mesteca ambalaje şi trenţe. Băiatul mai făcu un pas, fascinat de căldură şi de umbrele prietenoase. Dar, când cercul se sparse, văzu. Erau „coşari”, în pauza lor de masă. Se strecurau prin aerisiri, profitând de structura cărnii lor. La nevoie, îşi repartizau întreaga masă pe grosimea unui fir de aţă. Desferecau uşile din interior, prăduiau.

Lenny o luă la fugă. Nu veni nimeni după el.

— Nu pricepi? îi spuse friendului. Îl vreau înapoi pe Tati Daniels, îl vreau repede. N-am de gând să aştept până se hotărăsc mătreţele care trăiau pe spinarea lui.

Friendul nu putea combate argumente din clasa „Emoţional”, aşa că-şi ţinu gura. Sarcina lui era să

corecteze logica. Clasa „E” mergea întotdeauna, ca un Jolly Joker.

„Lenny, conform lege, la zece ani, un băiat poate începe să trăiască singur. Nu-i nevoie de Tati Daniels”.

— Ce naiba spui? se opri Lenny brusc.

„Tati Daniels ataşat pachet programe supravieţuire”.

— Cine a făcut programele?

„Charlie Primavera. Consilier”.

— Ben Vandall e consilierul lui Tati Daniels.

„În afaceri. Primavera e consilier pentru Problema Unu”.

— Ce este „Problema Unu”?

„Tu. Tu eşti Problema Unu”.

Lenny înţepeni în dreptul unui ciorchine de colivii. Altădată s-ar fi oprit numai ca să caşte gura la sutele de lumini mai strălucitoare ca soarele, în baia cărora osteneau lucrătorii.

— Deschide programele, spuse băiatul, învaţă-mă!

„Eu nu pot. Prea complexe. Eu sunt doar cheie”.

Fu o bulboană de gânduri în care se scufundă şi ieşi la suprafaţă. Deodată strada deveni cel mai prietenos loc de pe pământ. Într-o clipă, Lenny căpătă hărţi, instrucţiuni, limpezime.

— E unul la colţ, ne pândeşte. Mergem în fabrica de şprot.

„Nu ştii. N-ai date. Nu cred că te pândeşte. Fabrica e periculoasă”, se opuse friendul.

Dar nu mai zise nimic când Lenny îşi dădu drumul pe cea mai apropiată dintre cele patruzeci de mii de guri. Ar fi fost inutil. Lenny alunecă douăzeci de secunde pe oglinda conductei. Friendul îl ajută, cu mici corecţii ale echilibrului. Se opriră într-o cuvă plină cu fir celulozic, plăcut mirositor.

Yeke se codi un minut întreg până să-i urmeze. Avea oroare de copii, de fantezia lor ucigaşă. Nu se lăsă să alunece, frână cu palmele şi călcâiele până-n ultima clipă. La capăt, ai fi putut să-l aştepte o ţepuşă care l-ar fi străpuns de la buci în sus.

„Putem ieşi prin opt locuri. De ce aşteptăm să vadă?”, se interesă friendul.

— Scăpăm acum, dar nu scăpăm data viitoare, cugetă Lenny. Trebuie să ne vadă tot timpul. Trebuie să-l ispitim.

„Unde?”,

— Unde o să-l putem lichida.

Yeke îşi dădu drumul peste marginea conductei, în mormanul de fir, la timp ca să-l vadă pe Lenny furişându-se în spatele nodului de ţevi, zeci, sute.

— Puştiule, strigă pipăindu-şi Magnumul, nu te prosti! M-au trimis pretenii lu’ tactu, să te duc acasă.

Dacă ar fi tratat cu unul de trei-patru ani, poate că i-ar fi mers. Aşa, nici nu mai încercă a doua oară. Armă zgomotos, ştiind că ţipătul metalului va paraliza vânatul.

Dincolo de nodul de ţevi nu era nimeni. Dar auzi paşi mici, îndepărtându-se. De sus cădeau mii de picături cleioase, cu miros înţepător.

„În curând obosim. Măresc adrenalină?”

— Încă nu, şopti Lenny.

Yeke se opinti înjurând peste o balustradă, apoi alergă spre uşa rotundă chiar în vreme ce aceasta se închidea. Şovăi din nou. Dincolo erau măruntaiele maşinii de şprot.

— Acum poţi să mă bagi puţin în viteză, spuse Lenny.

Friendul ajustă glandele. Totul încremeni în jurul lui Lenny. Urmări căderea interminabilă a unei picături.

„Încep să îmbătrânesc, îşi spuse Yeke. Ezit, mă cred mare că trebuie să rezolv un copil. Dar ăştia sunt cei mai periculoşi”.

Îşi acceleră reflexele de şase ori, fără să mai chibzuiască. Când intră pe uşa rotundă, era mai iute decât propriile gloanţe.

— Fără supărare, îi explică lui Lenny, slobozind două.

Lenny le văzu venind şi având toată vremea îşi dădu drumul pe sub lanţul care ducea pachetele cu şprot. Lanţul făcea şşşdong, şşş-dong! Yeke mai trase de două ori, aţâţat.

Pe urmă îşi dădu drumul el însuşi pe lanţ. Lanţul nu

avea nici o ieşire laterală şi nu ducea nicăieri, decât în boxe. De acolo, Lenny nu mai avea unde să fugă.

— Te rup bucată cu bucată, îi promise. În loc să stai cuminte, să rezolvăm iute, mi-am dat sufletul, om bătrân!

„De ce lanţul? La capăt nu putem fugi. Incintă închisă.”

Lenny nu se osteni să-i răspundă. Închise doar ochii când trecură prin câmpul dens de raze care marca intrarea în incintă. Un colet îi căzu în spinare, celălalt de-a dreptul în cap.

„M-a zguduit”, recunoscu friendul.

Yeke socoti că mai are asupra lui o sută douăsprezece cartuşe. Putea să scrie un întreg poem pe peretele de care se lipise înspăimântat puştiul şi abia cu ultimul să-l despice de la noadă în sus. Închise ochii la trecerea prin câmpul de raze.

Când îi deschise, recunoscu cu greu împrejurimile.

Îl încerca o senzaţie imposibilă, de vomă.

Avea încă Magnumul în mână, dar nu-l stăpânea confortabil. Într-o clipă, înainte de a localiza sursa tuturor acestor necazuri, scoase la iveală şi celălalt pistol, un FF libian, pentru încăierările la scurtă distanţă.

Toate astea, îşi dădu seama, pentru că şedea atârnat cu capul în jos.

„Dar cum ai ştiut? insistă friendul. Cum atât de simplu?”

— Pentru că, spuse Lenny, ghemuit, eu nu măsor şi nu cântăresc mai mult decât unul dintre coletele cu şprot. Aici nu au pus o maşină deşteaptă. Nu se întâmplă decât o dată pe an să primească un colet defect. De îndată, maşina se blochează, tocmai ca să vină depanatorii, să vadă ce nu a mers.

„Acum au să vină depanatorii. Noi liberi”.

— Noi liberi mai înainte, friend. Avem treburi mai importante decât să-i aşteptăm pe ei.

Lenny se furişă lângă uşa rotundă, având grijă să nu se arate.

— Am putea să discutăm o afacere, propuse.

Glonţul lovi peretele metalic şi ricoşă de trei ori, dar

acolo unde se adăpostise băiatul nu avea cum să ajungă. Lenny ştiuse că ăsta va fi primul răspuns.

— Să zicem că ai o mie de gloanţe asupra ta, socoti. Ce-ai să faci, ai să le tragi pe toate? Pe la al două sutelea o să leşini, din pricina sângelui care-ţi inundă cutia craniană. Depanatorii au să găsească armele şi au să cheme poliţia. Poliţia o să-ţi verifice cazierul. Asta dacă ai noroc şi depanatorii sosesc destul de repede. Azi e vineri.

Aşteptă emoţionat vreme de câteva secunde. Cel de-al doilea glonţ nu mai sosi.

* * *

Charlie Primavera era la al patrulea cap. Ultimul fusese cel al unui tinerel spilcuit, cu mustăcioară sud-americană şi ten măsliniu, numai bun de dezmierdat. Cum nu putuse însă renunţa cu nici un chip la burta de sub el, din ce în ce mai remarcabilă, tot mai multă lume îi atrăgea atenţia la discrepanţele dintre cele două elemente. Acum admira în oglinda de pe birou chipul colţuros al unui bărbat energic, în putere, puţin cărunt pe la tâmple, exact atât cât era nevoie.

„Lenny Daniels, spuse friendul lui. Pare sigur pe el”.

Primavera era dat naibii. Totuşi... Se holbă trei secunde prin unisens la puştiul care şedea cuminte în anticameră, între patru bodyguarzi imenşi, fără să se sinchisească, ba chiar, la un moment dat, se scărpină în fund. Copil!

— Fă-i vânt încoa’, mormăi.

„Charlie Primavera e ca al doilea tată pentru tine”.

— Lenny, fiule, m-ai speriat de era să mă scap în chiloţi. Umblă vorba că s-a semnat un contract pe capul tău.

— Unchiule Prim, dumneata ştii mai bine că un cap nu face prea multe parale în ziua de azi.

Bucata de grăsime se scutură în ritmul unui râs mut.

— Mergem la mine, acolo eşti în siguranţă.

— Luăm limuzina? Mă laşi s-o conduc?

— Nu luăm limuzina, la ora asta o fi burduşită cu bombe.

Se transportară prin tubul pneumatic care lega biroul de bârlogul consilierului. Când capsula depăşi o mie de kilometri pe oră, în numai două secunde, Lenny simţi un miros de plastic ars.

Necazurile noastre s-au sfârşit. Ai putea fi mai respectuos cu domnul Primavera”.

Friend ieftin.

— Unchiule Prim, dumneata ai în grijă o copie a lui Tati Daniels. Activeaz-o, te plăteşte el însuşi pentru asta.

Un nor pe faţa de bărbat energic, în putere.

— Lenny, asta decid numai asociaţii.

— Şi când asta? După amiază? Mâine?

„Lenny, trebuie respect...”

— Nu azi, Lenny, nici mâine.

Yeke răsări de după perdea, la timp ca să strice cu un glonţ nasul inspirând forţă, care costase patru sute de mii de dolari. Charlie Primavera fu nevoit să pună deoparte briciul cu care intenţionase să secţioneze carotida subţire a băiatului, pentru a vedea ce naiba se întâmplă cu nasul. Nasul îi curgea la propriu.

— Fecior de curvă, îi spuse lui Yeke, recunoscându-l lesne după cele trei braţe, unul retractil care-l făcuse celebru în tot oraşul, ai luat o groază de bani ca să-ţi faci treaba. Îţi dai seama cât valorează pielea ta în clipa asta?

Yeke dădu din umeri.

— Puştiul mi-a propus o afacere mai bună. Mă enervezi când vorbeşti pe nas. Ia o aspirină, ceva.

— Unchiule Prim, spuse Lenny, e bine să chemi asociaţii cât timp mai ai buze şi limbă.

Asociaţii aprobară cu majoritate simplă revenirea lui Tati Daniels.

— Primavera, spuse Ben Vandall, care de fapt era cel mai vârstnic dintre toţi şi nici nu avea de gând să facă ceva în privinţa asta, trimite cartuşul la staţia doi. Am angajat săptămâna trecută un şef de tură spirt. Tinerii ăştia sunt ceva de speriat.

— Ce rost are să-l trimit la staţia doi, Ben? mormăi

Charlie Primavera. Drumul e lung, pot interveni multe. Am propria mea staţie de reactivare, la subsol.

— Fă cum ţi-am spus, îi recomandă Vandall.

* * *

„Primavera a sfârşit rău. Friendul lui e vândut la vechituri”.

— O să-l cumpărăm noi. Unchiul Charlie era doar un instrument. RED HOLIDAY doar unelte. Tati Daniels i-a supărat pe mafioţii radicali. Ei nu suportă jocurile.

„Dar ne urmăresc oriunde. Mereu.”

Yeke se trezi o clipă mai târziu.

— Pe-aici n-ajungem o mie de ani la staţia doi, spuse privind afară. Care-i şmenul?

— Nu putem fi siguri că la staţia doi îl reactivăm pe Tati Daniels. Charlie Primavera avea o reţea de spioni bine pusă la punct. Trebuie s-o facem noi înşine.

„Lenny, noi nu putem. Tu nu ai aparatura de reactivare”.

— Dar Charlie Primavera o avea. El avea întotdeauna ce era mai bun. Are o staţie chiar în subsolul casei.

— Doar nu ne întoarcem acolo, se revoltă Yeke.

„De ce? întrebă friendul său. Una din reguli este să te ascunzi acolo unde nu te caută nimeni!”.

„Opreşte imediat în locul acesta!”, spuse o voce. „Imediat în locul acesta”.

Până cu o secundă înainte peisajul care alergase pe lângă ei fusese alcătuit din pereţi de sticlă neagră şi o linie aurie compusă din miile de becuri care se lipeau unul de celălalt la viteza de opt sute de kilometri pe oră. Deodată, Yeke răcni cu ochii arşi de adâncimile din jurul lor. Toate obiectele se depigmentaseră într-o fracţiune de secundă, lumea părea construită din gelatine de diferite forme şi mărimi.

„E cu noi aici, spuse Friendul resemnat. Lenny, opreşte!”

Lenny deconectă linia de tracţiune şi se opriră în cinci

secunde, îngropaţi în pernele pneumatice.

— Cine sunteţi? întrebă Lenny.

„Poliţia. Supravegherea frenzilor. Intraţi în stare de arest peste douăsprezece secunde. Scoateţi vehiculul de pe pistă”.

Lenny vru să se aplece peste bord, dar Yeke îl opri.

— Ce poliţie? Un singur ins în oraşul ăsta zice „frenzi” în loc de „frienzi”. Dă-i bătaie, ţâcă, dă-i bătaie!

Dar cele douăsprezece secunde trecuseră, înainte de a se prăbuşi în starea de comă se întinseră pe banchete, cu ochii închişi. Lenny simţi apropierea cuiva, apoi uşile vehiculului glisară şi cineva intră înăuntru. Emana un miros aspru.

— Cunosc văgăuna asta, făcu Yeke după ce strănutase de cinci ori la rând. Fraţii RAM!

— Fraţii RAM sunt borfaşi mărunţi. De ce l-ar răpi pe Tati Daniels? Cine ar apela la ei când sunt atâţia asasini de profesie?

— Fraţii RAM sunt. Cunosc bine locul ăsta.

Leo RAM aduse cartuşul în care se afla replica lui Tati Daniels. Sub ochii lor desfăcu încet sigiliile capacului şi depresuriză recipientul. Un abur îngheţat se risipi în încăpere, scăzând temperatura cu două grade.

— Nu mai durează mult, le promise Leo, chicotind din pricina imaginii caraghioase.

Lenny şi Yeke se odihneau în capsulele de deshidratare, numai capetele li se iţeau afară prin capacele în care unul dintre fraţi, Teo, căci el părea cel mai tehnic, practicase nişte orificii. Dacă instalaţia mai funcţiona încă, în zece minute avea să-i transforme în schelete vineţii cu capete perfect intacte.

— Vorbeşte-i, vorbeşte-i, îl îndemnă Yeke pe Lenny. Încerc ceva, dar mai am nevoie de timp şi să nu se uite RAM la mine, că mă intimidez.

Leo introduse cartuşul desigilat, care-l conţinea pe Tati Daniels, în decodor. Miezul cartuşului fu extras cu mare grijă, începând să se desfăşoare asemenea unei ţesături

fine, un pergament de şaizeci de centimetri lăţime şi o mie două sute de kilometri lungime. Lanţurile de AND şi proteine pe care le conţinea fură luate de îndată în primire de băile de fixare şi bombardate violent cu trenuri condensate de radiaţii.

Leo RAM se prefăcu douăzeci de secunde că gândeşte, deşi populaţia întregului sistem solar ar fi putut să jure punându-şi viaţa la bătaie, că aşa ceva nu este posibil. Butonă câte ceva şi scoase la iveală o ajustă, din acelea pe care le foloseşte orice negustor de carne vie care vrea să-şi îmbunătăţească marfa, ori s-o reîmprospăteze periodic, în mod discret, desigur. Ajustajele genetice, deşi absolut legale, nu dau bine la clientela fină, care vrea să creadă că e servită doar cu produse sută la sută naturale.

„Lenny, spuse friendul, vrea să-l modifice pe Tati Daniels”

— Spurcăciune! strigă Lenny, pleacă de-acolo!

Leo îşi văzu de treabă fără să-l bage în scamă. Scoase instrucţiunile dintr-un buzunar al burnuzului, renunţând să se mai prefacă. Fraţii RAM nu gândeau nici măcar cât o furnică bolnavă de meningită, dar erau executanţi excepţional de conştiincioşi. Dacă unul dintre utilizatorii lor le comanda un pitic blond, bâlbâit, cu opt degete la o mână şi o unghie verde-arămie de zero virgulă şaisprezece milimetri, livrabil la miezul nopţii şi douăsprezece secunde, la miezul nopţii şi douăsprezece secunde Leo se prezenta la uşă cu un pachet mare sub braţ.

Cineva, care voia să se bucure de multă discreţie, îi înmânase lui Leo RAM un pachet întreg de instrucţiuni referitoare la ce voia să iasă până la urmă din Tati Daniels. Şi putea să parieze cu capul că Leo RAM îi va urma instrucţiunile fără să se abată nici măcar un fir de păr de ele.

— Nu-i frumos să pui mâna, zise vesel Yeke.

Leo RAM se întoarse la timp pentru a primi în plină faţă degetele asasinului care îi lăsară pe obraz nişte găuri, vorba ceea, deloc de lepădat. Leo urlă indispus. Yeke

meşterise încuietoarea capsulei cu braţul retractil pe care reuşise, în amintirea zilelor şi nopţilor petrecute printre „coşari”, să-l strecoare prin anus şi de acolo prin întreg traiectul digestiv, prin esofag şi pe furiş printre buzele întredeschise.

Avea de ales între două continuări ale acţiunii. Se aplecă să-i frângă grumazul lui Leo RAM, cu toate că mai bucuros l-ar fi împănat cu bile de oţel, însă nu fuseseră atât de politicoşi încât să-i lase Magnumul. Ce să-i faci, în viaţă nu primeşti întotdeauna ce-ţi dorești.

— Ajusta! ţipă Lenny, pentru că în acest timp ajustarea genetică se desfăşura netulburată.

Yeke ezită numai o fracţiune de secundă, iar în următoarea căută din ochi ajusta. În cea de-a treia fracţiune de secundă se întoarse ca să termine totuşi dialogul cu Leo RAM. Întotdeauna acorda prioritate oamenilor, maşinile veneau la urmă.

Leo RAM păstra însă pe mânecă, încă de pe vremea când dădea găuri pe stradă, un şuriu tare ascuţit, cu lama dintr-un singur diamant sintetic, cum nu se mai fac în ziua de azi. Îl folosi foarte bine, lovindu-l pe Yeke între picioare. Lovitura se duse lung, până sus, despicându-l pe asasin în două jumătăţi simetrice. Yeke apucă să-şi deconecteze cea mai mare parte a centrilor durerii, dar cei rămaşi aveau să-i facă minute amare. Doar capul rămăsese intact şi, de pe podea, îl privi încurcat pe Lenny.

— Îmi pare rău, bolborosi băiatul.

— Şi mie, zise capul lui Yeke. Îmi prindea bine banii lui tactu.

Asta era tot deocamdată.

„Lenny, avem vizitatori”, anunţă friendul pe un ton care la unul ca el însemna surpriză şi nemulţumire totodată.

Când Lenny se întreba ce ar putea să scoată din sărite un implant ieftin, răspunsul se ivi din spatele uşii de oţel care-i ţinea departe de lumea liberă.

— Commic! ţipă Lenny cu glasul său piţigăiat.

„Comic!!”, făcu într-un fel, dezamăgit, friendul.

— Băga-mi-aş!!! zbieră impresionat capul lui Yeke.

Comicul era mai în formă ca niciodată. Rămase câteva secunde în capul scărilor, iar din spatele lui lumina se revărsa în talazuri incandescente. Când coborâ două trepte, al căror metal se îndoi cât ai clipi, îl văzură pe Teo şi Leo captivi la subsolurile sale, adică ceea ce mai rămăsese din dânşii, căci nu fusese nimeni prin preajmă ca să-i spună Commicului să se oprească. Mai coborâ două trepte, după care îi azvârli în mijlocul încăperii, de unde nu se mai mişcară o vreme.

— Commic, ajusta! strigă Lenny, fără speranţă. Opreşte ajusta!

Comicul se familiariză cu intensitatea scăzută a luminii, căutându-l din ochi pe Lenny. Datoria lui era să-l protejeze până când unul dintre ei înceta să mai existe. Făcu un pas. Era imens, strălucitor şi emana un parfum ozonat, menit să sporească buna dispoziţie. Când văzu capsula în care Lenny era vârât până la gât se înfurie îngrozitor.

— Ajusta, elefant de plastic, urlă şi capul lui Yeke. Lasă băiatul, opreşte maşinăria!

Comicul nu se sinchisi de sunetele străine. Merse la capsulă şi începu s-o cerceteze. Singurul loc de unde ar fi putut s-o apuce era orificiul din capac. Dar acolo se afla chipul lui Lenny. Îi dădu ocol derutat.

— Ajusta, ajusta! zbierară în cor Lenny şi capul lui Yeke.

„Este inutil, spuse resemnat friendul. Are un program unic în derulare în momentul acesta”.

Leo RAM mai făcu o încercare să reintre în atenţia opiniei publice. Cu un cablu superconductor, conectat la o supersursă de putere. Commicul se cutremură, ca la o mâncărime plăcută între omoplaţi. Întinse braţul pe spate, apucând cablul și din greşeală şi pe Leo. Totul se termină foarte rapid.

— Commic! mai făcu Lenny o încercare.

Commicul se hotărâ. Vârâ unul dintre degetele sale ca un burghiu gros prin tabla de doisprezece milimetri a capsulei, într-un loc în care riscul de a-l răni pe Lenny era

minim. Se auzi un pârâit asurzitor. Pornind de la punctul acela, Commicul tăie capsula ca pe o conservă.

— Tati Daniels! strigă Lenny, împleticindu-se cu picioarele moi spre ajustă.

Pergamentul continua să se deruleze lent în interiorul decodorului, ca torsul unei pisici.

* * *

„Lenny, spuse friendul, grăbeşte-te!”

Lenny întinse mâna ca să mângâie făptura din faţa lui.

— Mi-a fost dor de tine, spuse cu greutate Tati Daniels.

— Nu aveai cum să-mi simţi lipsa, se împotrivi băiatul. Pentru tine a fost o secundă împărţită la un milion.

— Eu ştiu mai bine. Sunt tatăl tău.

— Nu zău? râse de pe podea capul lui Yeke. Credeam că eşti ghiozdanul lui de şcoală.

Ajusta lucrase cum nu se putea mai bine. Era Tati Daniels, dar nu mai era acel Tati Daniels. Mai degrabă o caricatură rozalie, cu înălţimea de patruzeci de centimetri.

— Nu s-a terminat aici, făcu Tati Daniels. Ei au nevoie de mine aşa cum sunt acum. Inofensiv, dar doldora de date. Asociaţii ne vor urmări mereu. Primavera a vrut şi el să joace de unul singur.

— Ce facem acum? întrebă Lenny.

„Nu ştiu, recunoscu ruşinat friendul. Eu implant ieftin. Memorie mare, conexiuni reduse”.

Lenny se gândi timp de cinci minute.

— Commic, spuse în cele din urmă, ajută-mă.

Ningea din nou cu funingine când traversară pe lângă grupul de „coşari” înfriguraţi, încălzindu-şi pasta cărnii în jurul unui butoi cu boarfe aprinse, în aşteptarea unui pont. Dacă le trecuse prin minţile obsedate de orificii măcar urma unei idei, ea se risipi la vederea Commicului păşind pe muşchii formidabili de latex.

— E prima oară când tremură în faţa mea, suspină destins Yeke.

Suspinul lui aducea mai mult cu sunetul unei trompete mici, căci, la urma urmei, asta şi era dispozitivul rudimentar de comunicare cu exteriorul al Commicului.

— Va trebui să mă obişnuiesc cu noua mea uniformă, trompeţi din nou. Nu mai pot trece lesne neobservat. Asta dacă vreau să profesez mai departe în branşă.

În trupul Commicului se simţea la adăpost, ca într-unul din fagurii construiţi de KOSADA BUILDINGS. Dar mai avea necazuri cu unele încheieturi.

— Poate că, totuşi, te apuci de altceva, îi sugeră Lenny.

Tati Daniels interveni tuşind discret. De fapt, nici tusea nu era tuse mai mult decât era suspinul lui Yeke un suspin. Era mai degrabă o sugestie.

„Lenny, spuse Tati Daniels, Yeke ţi-a salvat viaţa, chiar dacă ceva mai înainte încercase să ţi-o ia. Astea sunt afacerile. Ai multe de învăţat şi de la el, ca şi de la mine. Acum am putea zice că face parte din familie. O să petrecem mult timp împreună”.

Lenny se simţi dintr-o dată fericit.

— Aşa, Tati Daniels? O să fim nedespărţiţi?

Tati Daniels râse încetişor.

„Ce părere ai, am de ales? Va trebui să aştept să creşti, până să mă simt în largul meu, fiule. Îţi mulţumesc totuşi că mă găzduieşti o vreme. Nu ştiu cum am să mă descurc cu biliardul. Friendul avea dreptate, am loc berechet în memoria lui. Încerc câteva mii de conexiuni noi pentru început. O să-i duc lipsa totuşi. Deşi un implant ieftin, îl alesesem eu însumi”.

— Cât despre biliard, îndrăzni Lenny, poate că ai să mă înveţi câteva din şmecheriile tale.